MIELIPIDE

Muista että elämässä ei katkeroiduta (sillä se syö ihmisen voimavaroja), vaan elämä kyllä järjestyy vaikeuksista huolimatta. **NIMIMERKKI VOLVOMIES LUKIJALTA-PALSTALLA**

LUKIJALTA

Tehdään tunneli Helsingin ja Tallinnan välille

Nyt on oikea aika selvittää Suomenlahden alittavan liikennetunnelin hyödyt Suomen kilpailukyvylle. Selvitys olisi jatkoa äsken valmistuneelle Suomen liikennepoliittiselle selonteolle, mutta näkökulma olisi laajempi.

Maantieteestä johtuen meillä on kilpailijoihimme verrattuna pidemmät kuljetusmatkat ja enemmän kuljetuskustannuksia. Suomi on pinta-alaltaan laaja pohjoisessa sijaitseva valtio, joka on kuljetusteknisesti kuin saarella.

Vuotuisista sadan miljoonan tonnin viennistä ja tuonnista 80 prosenttia kuljetetaan laivoilla. Laivakuljetuksiin tarvitaan satamia, laivaväyliä ja jäänmurtajia. Liityntäkuljetukset satamiin ja satamista junilla ja autoilla ovat aikaa vieviä ja kalliita.

Tunnelin rakentamisen jälkeen voitaisiin Pohjanmaan, Savon ja Karjalan radoilta tulevat rahdit ajaa pysähtymättä Pasilasta alkavan tunnelin kautta Tallinnaan ja edelleen eurooppalaisille vastaanottajille ja päinvastaiseen suuntaan. Läntiselle raideleveydelle siirtymistä varten on valmiina Liettuan ja Puolan rajalla raideleveyden muutoslaitteisto.

Tunneli palvelisi hyvin myös Helsinki-Tallinna-kaksoiskaupungin matkustajaliikennettä. Lyhyt matka-aika houkuttelisi osan nykyisistä seitsemästä miljoonasta laivamatkustajasta tunneliin, ja houkuttelisi myös uusia junamatkustajia aina Pietarista asti.

Kuljetusaika ja kuljetuskustannukset Eurooppaan olisivat laivakuljetukseen verrattuna ylivoimaisen kilpailukykyiset. Potentiaalinen volyymi on erittäin suuri.

Teknologiateollisuuden uusien vientitilausten jakautuma tänä vuonna on Länsi-Eurooppaan 58 prosenttia, Keski- ja Itä-Eurooppaan 17 prosenttia, Aasiaan 12 prosenttia. Pelkästään Saksan vienti on 11 prosenttia ja tuonti 21 prosenttia sadan miljoonan tonnin kokonaisvolyymista.

JOEL ROSENBERG

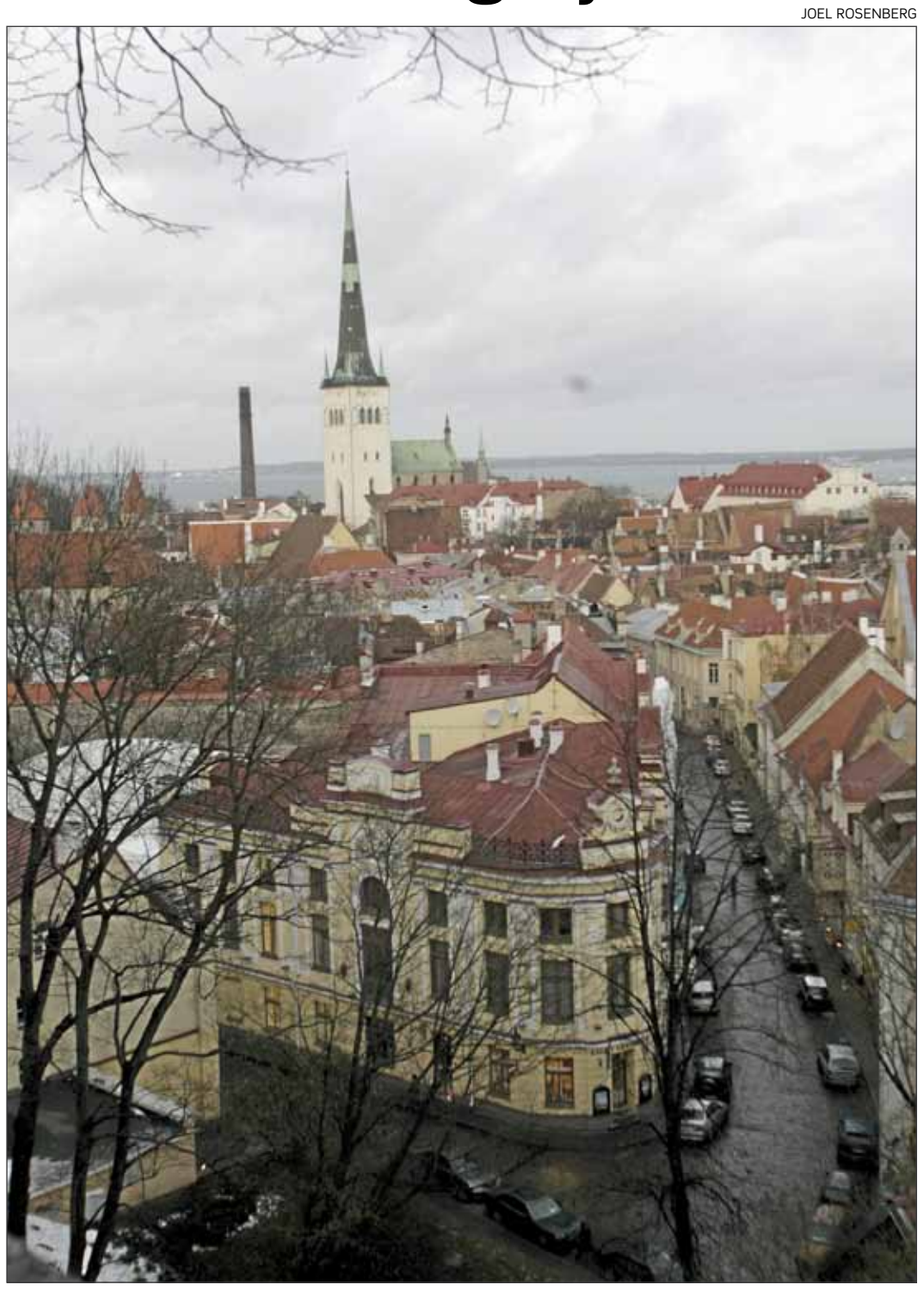

Isojen liikennetunnelien rakentamistekniikka kehittyy ja rakentamiskustannukset pienenevät koko ajan.

Esimerkiksi TEN-korridorilla numero 23 Grazin ja Klagenfurtin yhdysradalla on sovittu tunnelin rakentamisesta tekniikalla, jossa käytetään 9,9 metriä halkaisijaltaan olevia poria. Toinen esimerkki on Tanskan ja Saksan välille tuleva Femernbelt -tunnelihanke, jossa rakennetaan pohjaan upotettu elementtitunneli sekä moottoritielle että rautatielle.

Nyt Helsingin seudun metrotunneleissa käytetyllä rakentamismenetelmällä Helsinki-Tallinna tunnelin hinnaksi on arvioitu 3–4 miljardia euroa. Uudella tekniikalla kustannus olisi pienempi.

Rakentamismenetelmän valintaa varten tarvitaan tiedot kallioperästä ja kokemusta menetelmistä. Urakkakilpailu kiinnostanee suuruutensa vuoksi kansainvälisiä toimijoita.

Nyt tunnelin rahoitukseen Suomen valtiolla on huonot mahdollisuudet. Liikenneväylien kumulatiivinen rahoitusvaje on nyt 1 000 miljoonaa euroa, ja vuotuinen lisärahoitustarve 200 miljoonaa euroa.

Tunnelin rahoitus olisikin järjestettävä ulkopuolisella rahoituksella, esimerkiksi julkisissa investoinneissa käytetyillä elinkaarimalleilla. Siinä hankkeen rahoitus tapahtuu rahastoja lainarahoituksella.

Elinkaarirahasto sijoittaa hankkeeseen 10–20 prosenttia omaa pääomaa, loput 80–90 prosenttia rahoituksesta on vierasta pääomaa, joka oikein strukturoituna vastaa hinnoittelultaan julkisen sektorin riskiluokkaa. Näin voidaan saada lisäksi huipputason toimialaosaamista ja ammattimaista omistajahallintoa.

Menetelmästä on hyviä kokemuksia muun muassa Ruotsin maakaasun kantaverkkoyhtiössä Swedegasissa. Tällä omistusjärjestelyllä olisi epäilemättä tarvetta Suomessa laajemminkin.

Lisäksi olisi oikeudenmukaista että EU osallistuisi tällaiseen infrahankkeeseen, jolla parannetaan kaukana pohjoisessa sijaitsevan jäsenvaltion kilpailukykyä. Tunneli synnyttäisi synergiaetuja Tallinnasta Keski-Eurooppaan menevälle Rail Balticalle, jonka perusparantamisesta on jo päätetty Suomen ja Baltian maiden pääministerien esityksestä. EU osallistuu Rail Baltican perusparantamiskustannuksiin.

Tunnelipäätöksen jälkeen valtiovalta voisi laadituttaa ohjelman koko liikennejärjestelmän uudelleenjärjestelystä. Liikennemuotojen uusi työnjako mahdollistaisi paremman palvelutason ja alemmat kokonaiskustannukset. Esimerkiksi nykyisten 61 sataman ja kuljetusketjujen rationalisoiminen vaatii aikaa.

Tunnelin vaikutus onkin pitkäaikainen. Se mahdollistaa kiskoliikenteen hyvien ominaisuuksien – kuljetusnopeus, kuljetuskustannukset, saasteettomuus – hyödyntämisen.

Lisäksi vältyttäisiin muun muassa rikkidirektiivin kustannuksilta, satojen miljoonien maksuilta joka vuosi.

Pekka Haavisto
diplomi-insinööri,
VR-johtaja eläkkeellä

Jos Tallinnaan pääsisi tunnelin kautta, kuljetukset nopeutuisivat ja matkustaminen helpottuisi, Pekka Haavisto kirjoittaa.

VIERASKOLUMNI

Lohi virran pyörteissä

Euroopan yhteinen kalastuspolitiikka on uudistustyön alla vuonna 2014 alkavaa uutta ohjelmakautta silmällä pitäen. Uuden lainsäädännön ohella komissio on esittänyt yksittäisille kalalajeille monivuotisia hoitosuunnitelmia.

Euroopan parlamentti äänesti viime viikolla Itämeren lohen monivuotista suunnitelmaa koskevasta raportista. Äänestyksen jälkeen parlamentti päätyi kannattamaan suunnitelmia lohikannan vahvistamiseksi. Päätös oli hyvä.

Itämeren lohikanta on hälyttävän alhaisella tasolla. Lohenpoikasten eloonjäänti meressä on vähentynyt merkittävästi.

Lisäksi varsinaisessa lohenpyynnissä yksi suurimmista ongelmista on, että eräiden rannikkovaltioiden epäillään kalastavan laittomasti tätä ruokapöytien kuningasta. Esimerkiksi Puolan epäillään kirjaavan osan lohen kalastussaalista muiden kalojen alle, mikä tekee tilanteesta vaikeasti hallittavan.

Valvonnan kiristäminen onkin yksi keskeisiä vaatimuksia parlamentin kannassa. Kannan pohjana oli kalastusvaliokunnan mietintö, johon ympäristövaliokunta antoi lausuntonsa. Huolimatta siitä, että toimin itse yhtenä ympäristövaliokunnan lausunnon neuvottelijoista, kalastusvaliokunnan lopputulos oli tyydyttävä.

Ympäristövaliokunta oli asiassa tiukka ja valmis lopettamaan lohen sekakantakalastuksen kokonaan Itämeren pääaltaalla sekä vaatimaan raportointia myös vapaa-ajan kalastuksesta.

Parlamentin lopullinen kanta oli tyydyttävä, vaikka parannettavaa jäi. Esimerkiksi lohen sekakantakalastukseen avomerellä on voitava puuttua. Kestävintä kalastus olisi kantakohtaisena joensuissa ja joissa.

Tullakseen voimaan parlamentin päätös tarvitsee myös jäsenmaita edustavan neuvoston hyväksynnän.

Neuvostossa riittää suojelun puoltajilla tekemistä, sillä tuoreessa muistissamme on päätös lokakuulta, jolloin neuvosto ei kuullut eduskunnan suuren valiokunnan kantaa, vaan päätti tätä tuplasti suuremmasta lohenkalastuskiintiöstä.

Parlamentti on ollut lohen suojelussa neuvostoa aktiivisempi, joten Itämeren lohen tulevaisuus on nyt painotetusti neuvoston käsissä.

Yhteistä kantaa aletaan hakea parlamentin, neuvoston ja komission keskinäisissä neuvotteluissa. Toivottavasti neuvosto huomioi parlamentin kannan, on valmis välittömiin toimenpiteisiin ja alkaa toimeenpanna monivuotista hoitosuunnitelmaa pikaisesti.

Viivyttelyn hinta on liian kallis lohelle, jota liikakalastuksen lisäksi uhkaa Itämeren heikko tila.

Aihe herättää vastakkaisia näkemyksiä Suomessa. Rannikkoalueet näkevät kalastuselinkeinolle väistämättä koituvat vaikutukset. Pohjois-Suomi taas korostaa sen jokiin nousevan lohen luontoarvoa. Pitkät siirtymäajat ovat suojelun rinnalla välttämättömiä, etteivät rajoitukset vaikeuta liiaksi kalastuselinkeinoa.

Lohi on joutunut monenlaisten perustelujen virtaan myös EU-tasolla ja varsinkin niiden toimesta, jotka eivät itse suoraan ole Itämeren lohen kanssa tekemisissä.

Itse näen, että Itämeren luononlohi on kansallisaarteemme, jota on hyödyntämisen ohella myös suojeltava arvonsa mukaisesti. Lohi vaeltaa joista merille ja palaa takaisin kutemaan. Meidän pitää pystyä kunnioittamaan tätä kiertokulkua.

RIIKKA MANNER
on europarlamentaarikko (kesk.).

riikka.manner@
europarl.europa.eu

Norppa ei ole turvassa

Pentti Kuvaja toistaa mielipidekirjoituksessaan (MT 31.10.) saimaannorpan suojelusta joukon useaan kertaan vääriksi osoitettuja väitteitä.

Kun asetus kalastuksen rajoittamisesta saimaannorpan suojelemiseksi keväällä 2011 annettiin, oli myös Suomen luonnonsuojeluliitolla perusajatuksena seurata uusien toimien vaikutusta. Kannanottoihin tai uusiin esityksiin varaamme kuitenkin aina oikeuden.

Ilmoituksia verkkoihin kuolleista kuuteista alkoi saapua heti verkkokalastuskiellon loputtua. Jos tässä ei ole kannanoton paikka, niin milloin? Se, että kuutit olivat pieniä, on vuotuisista olosuhteista johtuvaa vaihtelua, johon on varauduttava.

Tämän kesän uutuus on väite, jonka mukaan emä opettaisi kuuttia varomaan verkkoja sen jälkeen kun kuutti on jo vieroitettu. Vieroitus tapahtuu jäidenlähdön aikaan eivätkä emä ja kuutti ole sen jälkeen juuri tekemisissä. Näin ollen kokemusta verkoista ei kuutille ehdi kertyä.

Koloveden alueen huono pesintätulos on tarjonnut suojelun vastustajille lyömäaseen, johon Kuvajakin hanakasti tarttuu. Norpat muka nääntyvät nälkään ilman verkkoja, koska eivät osaa itse pyytää kalaa. Todellisuudessa Koloveden kansallispuiston vesialueesta lähes puolet on yksityisomistuksessa, siellä kalastellaan siinä missä muuallakin.

Saimaannorppa on pärjännyt Saimaalla tuhansia vuosia ilman ihmistä. Se on selvinnyt esimerkiksi keskiajan lämpökaudesta, jolloin todennäköisesti oli paljon lumettomia talvia ja petoeläimiäkin moninkertainen määrä nykyiseen verrattuna.

Suurin osa norppien kuolemista on luonnollisia, mutta vieroitettujen, alle vuoden ikäisten kuuttien kuolemantapauksissa lähes ainoa syy on kalanpyydyskuolleisuus. Tämä vääristää norppakannan ikäjakaumaa ja pesintätulos on huonompi kuin voisi kannan koon perusteella odottaa.

Saimaannorpan kanta on eri toimin saatu kääntymään kasvuun, mutta laji on edelleen äärimmäisen uhanalainen eikä välittömän sukupuuton uhka ole poistunut. Meidän on toimittava varovaisuusperiaatetta noudattaen, tätä edellyttävät myös kansainväliset, uhanalaisten lajien suojelua koskevat sopimukset, joihin Suomi on sitoutunut.

Saimaannorpan pelastaminen vaatii muutoksia Saimaan kalastuksessa. Paluuta ympärivuotiseen verkkokalastukseen saimaannorpan esiintymisalueella ei ole. Päinvastoin, verkkokalastuskielto tulee ajallisesti pitenemään ja alueellisesti laajenemaan.

Suomen luonnonsuojeluliitto on tietoisesti valinnut paikkansa saimaannorpan suojelun etulinjassa, koska jonkun siellä pitää olla. Me otamme vastaan herjaussoitot ja uhkailut, mutta takanamme on myös suuri joukko suomalaisia, jotka haluavat norpan pelastuvan.

Timo Luostarinen
toiminnanjohtaja
Etelä-Savon luonnonsuojelupiiri
Kaarina Tiainen
saimaannorppakoordinaattori
Suomen luonnonsuojeluliitto

Ymmärrän tunteesi

Heippa sinulle, nimimerkki katkera (21.11.12). Niin tämä maatalousala on ajettu Suomessa todellakin alas. Mutta muista että elämässä ei katkeroiduta (sillä se syö ihmisen voimavaroja), vaan elämä kyllä järjestyy vaikeuksista huolimatta.

Voi hiljakseen vaikka kouluttautua uuteen ammattiin. Vaikka eläimistä joutuu luopumaan niin on maalla paljon muuta mahdollisuutta.

Itse toimin Pohjois-Savon alueen maaseudun tukihenkilönä ja olen kanssa viljelijä, niin tiedän tunteesi aika hyvin.

Mutta jos on välillä elämä vaikea, niin kannattaa soittaa vaikka tukihenkilöille, niin auttaa varmasti jaksamaan ja miettimään uusia ratkaisuja elämässä.

Kuin myös kaikille ihmisille. Jos on elämässä vaikeita vaiheita, niin yksin ei ihminen saa ikinä jäädä. Kaunista loppuvuotta kaikille.

Volvomies

Lukijalta-osasto

■ Lukijalta-kirjoitukset voi toimittaa Maaseudun Tulevaisuuden toimitukseen postitse, sähköpostitse, faksilla tai tekstiviestillä.

■ Toimituksen osoite on Maaseudun Tulevaisuus, PL 440, 00101 Helsinki.
■ Faksinumero toimitukseen on (09) 694 3717.
Kuoreen tai faksiin merkintä "Lukijalta".
■ Sähköpostitse kirjeet lähetetään osoitteeseen *lukijalta@maaseuduntulevaisuus.fi*

Mitä jätettä?

Turun Sanomissa oli jokin aika sitten pieni juttu: Merivirtojen risteyksessä Havaijin saarten lähellä on Texasin osavaltion kokoinen jätelautta. Kirjoitus ei kertonut, mistä se koostuu.

Olisi kiva tietää näin muovikassien ja tekokuitujen aikana. Tuskinpa turkiksista.

Lukija Turun suunnalta

Hätähuuto Lapin puolesta

Säästökuuri näyttäisi kurittavan epäoikeudenmukaisesti Lapin ihmisten turvallisuutta, josta on syytä kantaa suurta huolta.

Poliisivoimien alasajo on menettämässä jo kohtuuden rajat – varsinkin Lappia ajatellen. Sinnehän sopisi hyvin vanhaan hyvää aikaan toiminut niin sanottu maalaispoliisisysteemi.

Esimerkiksi Kilpisjärvellä ja Hetassa tulisi olla vähintään kahden miehen poliisipartio ja Muoniossa laajempi tukikohta reserveineen.

Kansalaisen tulee saada mahdollisimman tasavertaiset palvelut asuinpaikastaan riippumatta, ja turvallisuus ja sen tunne on ihmisten ensiarvoisia tarpeellisia vaateita. Valtion taholta on taattava jokaisen henkilön turvallisuus – niin hengen kuin omaisuuden puolesta.

Siitä ei ole vara tinkiä millään maamme kolkalla.

Paavo Närvänen
Tampere

Ota kantaa tekstiviestillä

■ Harmittaa, suututtaa, ilahduttaa, ihmetyttää?
■ Jaa mielipiteesi muiden lukijoiden kanssa lähettämällä se tekstiviestillä numeroon 173 172.
■ Viestin enimmäispituus on 160 merkkiä ja yhden viestin hinta 50 senttiä.
■ Viestin alkuun tunnus MT LU.

Ryhmäkanne

Vihreät palasivat stalinismin ytimeen. **Kiertoon**

Palautetta

Antti Holmström osui naulan kantaan kirjoituksessaan "Suhteellisuudentaju kateissa valvonnassa". Viljelijöitä simputetaan, mutta Talvivaaran valvonta on vähäistä. **Oikein tarkastettu?**

Antti Holmström kirjoitti täyttä asiaa. Yhteiskunta arvostaa Talvivaaran vain paljon korkeammalle kuin ruuantuottajat. **Näin on**

Kiitos Hannu Katajamäki. Jotain täyspäistä kaiken itsevalehtelun keskellä. **Pärjäävä yrittäjä**

Katajamäki oikeassa (MT 26. 11.) Tv-käännösten lisäksi myös maataloutta koskevat suomennokset onnettomia. **Viljelijät kärsivät**

Vihreät herätkää. Esa Aittakallion kirjoitus täyttä asiaa, nastat verolle. Ikinä en ole ostanut nastarenkaita, enkä osta. **Turvallista matkaa**

Esa Aittakallio. Keski-Euroopassa tiepohja ei ole jäässä ja auraukseen jälkeen jättämä lumi sekä jää sulatetaan todella runsaalla suolauksella. **Eri kelit**

Jyrki Mäki testasi kylläkin vanhaa vaakaa, ei puntaria (MT 26. 11.). **Niinhän?**

Suolaista

Hyvä idea jakaa kaupungeissa leipää, josta on tuottajan osuus pois. Ehkä suolaveden hintaan havahduttaisi paremmin. **Ei synny jonoja**

Kysymys

Miltä tuntuisi pelätä 24/7, kuten Israelissa terroristien raketteja? Ajattele omalle kohdallesi. **Ei nimimerkkiä**

Kademieltä

Etelän maidontuottajan mielipiteestä (26.11), koskien soiden raivaamista pelloksi, näkee kuinka kateellisia viljelijät ovat toisilleen. **Viljamies**

Rahat eivät riitä

Kreikkalaiset olleet kuin Huittisten hullu mies. Syöneet enemmän kuin tienanneet. Nälkäkuurille. Jospa järki voittaisi. **Opiksi meillekin**

Kauhea ajatuskin

Metsäkoneet kesällä turvemaiden harvennuksille. Eikö tämä jo riitä. Vesistöt jo tarpeeksi tummia ja pilalla. **Lannoittakaa lisää!**

Ilmastoasiaa

Jari Lepän on hyvä muistaa, että keskusta on aina sotkenut maatalouteen aluepolitiikan. Kyllä sekaan mahtuvat hyvin myös ilmastoasiat. **Ei nimimerkkiä**

Nimilista

Ei ole turkistarhaterroria ollut nyt, kun keräsivät nimiä muun muassa humalaisilta. **Aikataulutusta**

HUIDUNPERÄ

Kotihoidontuki näkyy pohjoismaiden tilastoissa

Politiikan ajankohtaiseksi kiistakysymykseksi on jälleen noussut lasten kotihoidontuki.

Muutamat nuoret oikeistovoimat ja Valtion taloudellisen tutkimuskeskuksen johtaja ovat ottaneet asian kritiikkinsä kohteeksi ja ehdottavat sen vähentämistä. Pääministerimmekin piti tukea osin ongelmallisena.

Kotihoidontuen kannattajat ja arvostajat ovat korottaneet äänensä näitä puheita vastaan.

Kritisoijat puolestaan katsovat, että pieniä lapsia ja kotia hoitava nainen saa näin helpolla yhteiskunnan tukea pelkkään kotioleiluunsa. Tukea on kritikoijien mielestä ratkaisevasti vähennettävä.

Huidunperällä toteamme, että arvostelijat eivät nähtävästi ole oivaltaneet tuen myönteistä merkitystä kansakunnan tulevaisuudesta huolehtiville lapsiperheille.

Syntyvyytemme oli 1960- ja 1970-luvuilla 77 000 lasta vuodessa, mutta väheni 2000-luvulla alle 60 000:n.

Mikäli kansakunta pyrkii säilyttämään väestömääränsä nykyisessä 5,4 miljoonassa, tulisi naista kohti syntyä meillä keskimäärin 2,1 lasta. Viime vuosina luku on jäänyt 1,7:ään.

Saavutus viime sotien raskaasti koettelemassa Suomessa oli, kun 1948 meillä ryhdyttiin jakamaan lapsi- ja perhelisiä kansakunnan auttamiseksi. Yhteiskunta ei ennen ollut huolehtinut lapsiperheiden taloudellisista ongelmista.

Lajissaan ensimmäinen toteutunut hanke oli yksikamarisemme ensimmäisiin kuuluneen Anna Ängeslevän aloite äitiyspakkauksen myöntämiseksi synnyttäjille vuonna 1908.

Köyhyys oli silloin suuri, ja syntyvälle kansalaiselle olisi siten turvattu elämänsä ensimmäiset vaateparret.

Aloite toteutui kuitenkin vasta kolmen vuosikymmenen kuluttua, 1938, jolloin äitiyspakkaus jaettiin vain vähävaraisille äideille.Vasta vuonna 1941 tuki tuli kaikkien synnyttävien osaksi valtiontalouden sen tällöin salliessa.

Uusi osoitus lapsiperheiden arvostamisesta oli, kun maassamme sotien jälkeen alettiin jakaa lapsi- ja perhelisiä. Syntyvyys nousi silloin vuosittain yli 90 000:n.

1960-luvulla meillä ryhdyttiin ehdottamaan pienten lasten perheille kotihoidontukea, jotta yhteiskunnan tukea saataisiin toteutetuksi paitsi päivähoitolaitoksissa hoidettavien myös kotihoidossa olevien lasten perheille.

Ansiotyössä oleva äiti sai paitsi palkan ja eläketurvan myös lapsille hoidon päiväkodeissa. Kotiäidin ja tämän perheen taloudellinen asema taas oli hankala, kunnes laki kotihoidontuesta säädettiin.

Tukea alle kolmevuotiaille puolustivat tällöin varsinkin lapsipsykologimme. He totesivat lasten siinä vaiheessa tarvitsevan lähinnä yhden ja saman henkilön, lähinnä perheyhteisön, hoivaa suotuisasti kehittyäkseen.

Kolmivuotiaina lapset olivat jo sosiaalistuneita ja valmiita päivähoitoryhmiin.

Perheiden valinnanvapauden ja tasa-arvon nimessä haluttiin siis taloudellisesti tukea myös kotona hoidettavia lapsia ja äitiä, joka siinä vaiheessa luopui ansiotyöstä ja palkasta perheen hyväksi.

Olisi luullut, että laki kotihoidontuesta olisi syntynyt vaikeuksitta, mutta niin ei käynyt.

Syntyi pitkä kiista SDP:n ja keskustan välille, kun jälkimmäinen perheiden valinnanvapauden nimessä ajoi kotihoidontukea vaihtoehdoksi lasten laitoshoidon rinnalle ja SDP sitä vastusti.

Erikoista oli, että akateemisten naisten yhdistyksissäkin vastustettiin kotihoidontukea, kun sen katsottiin nimenomaan estävän naisten etenemistä työuralla.

Vasta vuoden 1986 lopulla kotihoidontuki tuli hyväksytyksi, kun samalla eduskunta hyväksyi lain, jonka mukaan kolmivuotiaat saivat "subjektiivisen oikeuden" päästä päivälaitoshoitoon vanhempien niin halutessa.

Lasten kotihoidontuen toteuttaminen kesti täydet kolme vuosikymmentä, kuten aikanaan ensimmäisiin kansanedustajiin kuuluneen Anna Ängeslevän ehdottama äitiyspakkauksen jaon toteuttaminen.

Korkeimmillaan lasten kotihoidontuki oli 1990-luvulla, kunnes sitä talouslaman aikana leikattiin viidenneksellä. Kuopuksen lisäksi nyt tuetaan samalla perheen muita alle kouluikäisiä lapsia.

Kotihoidontukemme näkyy Pohjoismaiden tilastoissa: meillä alle kaksivuotiaitten ikäluokasta kunnallisessa päivähoitolassa 40 prosenttia, Norjassa vastaava luku on 61, Ruotsissa 70 ja Tanskassa 89 prosenttia.

Pohjoismaiden väestöennusteet ovat kiintoisat: vuoteen 2035 mennessä arvioidaan Tanskan väkiluvun kasvavan 8, Suomen 10 ja Ruotsin 11 prosenttia. Huipun saavuttavat Islanti 21 ja Norja 27 prosentilla!

Väestön kasvua on hoidettava. Suomella ja Ruotsilla on tilastojen mukaan tätä nykyä Pohjoismaiden vanhin väestö.

Kansalaisten keskuudessa toivotaan, että lasten kotihoidontuki säilyy riittävän suuruisena. Se tukee ja hyödyttää uusien kansalaistemme tärkeitä ensi aikoja helpottaessaan nuorten perheitten taloutta. Tuen suuruudella on merkitystä tulevaisuuden väkilukuihimme, Huidunperällä todetaan.

HEIKINTYTÄR